

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4019200471
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4019200471.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a sudcov JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa v právnej veci žalobkyne: N. K., bytom Ž. XXXX/X, D., zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s.r.o., so sídlom Stráž 223, Zvolen, IČO: 36 861 723, proti žalovanému: Okresný úrad Nitra, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, so sídlom Štefánikova trieda 69, Nitra, za účasti: Krajská prokuratúra Nitra, so sídlom Damborského 1, Nitra, a pribratého účastníka konania: K. X., bytom Š. XXXX/XX, K., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPo 39/2016-30/SI OU-NR-OOP5-2019/001536-30 k: UP 75/2015 (k V XXXXX/XXXX) zo dňa 27. júna 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/106/2019-140 zo dňa 23. júna 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobkyne **z a m i e t a**.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/106/2019-140 zo dňa 23. júna 2021 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPo 39/2016-30/SI OU-NR-OOP5-2019/001536-30 k: UP 75/2015 (k V XXXXX/XXXX) zo dňa 27. júna 2019, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru č. UP 75/2015-7 zo dňa 05. novembra 2015 o vyhovení protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra sp.zn. Pd 259/15/4403-2 zo dňa 22. októbra 2015 a zrušení rozhodnutia Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru č. V XXXX/XXXX zo dňa 04. augusta 2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území A., zapísanej na LV č. XXXX ako parcela registra E č. XXX/X - trvalé trávne porasty vo výmere 501 m² v podiele 1 v prospech žalobkyne.

2. Krajský súd konštatoval, že Okresnému úradu Nitra, katastrálny odbor (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“) bol dňa 10. júla 2015 doručený návrh ďalšieho účastníka a žalobkyne na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností o povolenie vkladu na základe kúpnej zmluvy č. 2015/7/9/Draž/708-2 zo dňa 09. júla 2015 (ďalej len „Kúpna zmluva“) uzavretej medzi žalobkyňou a ďalším účastníkom, predmetom ktorej bol prevod nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území A. a zapísanej na LV č. XXXX ako parcela registra E č. XXX/X - trvalé trávne porasty vo výmere 501 m² v podiele 1 (ďalej len „Pozemok“).

3. Ďalej zistil, že v priebehu vyššie uvedeného katastrálneho konania bola prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 22. júla 2015 doručená žiadosť Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 20. júla 2015 o zápis predkupného práva štátu, prílohou ktorého bol zoznam pozemkov podľa katastrálnych území, na ktorých je potrebné vykonať zápis predkupného práva štátu, medzi ktorými bol uvedený aj Pozemok a osvedčenie č. 20801/2015-1000-33509 zo dňa 13. júla 2015 o tom, že stavba „Vybudovanie strategického parku“ je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme. Z predmetnej žiadosti o zápis predkupného práva štátu a z pripojených listín vyplynulo, že vláda Slovenskej republiky uznesením č. 401/2015 zo dňa 08. júla 2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii. S poukazom na uvedené mal krajský súd za to, že dňom 08. júla 2015 vzniklo predkupné právo štátu k Pozemku, o ktorého existencii mal prvostupňový orgán verejnej správy vedomosť najneskôr dňa 22. júla 2015.

4. Napriek uvedenému prvostupňový orgán verejnej správy o návrhu na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností rozhodol tak, že dňa 04. augusta 2015 vydal rozhodnutie č. V XXXX/XX, ktorým vklad do katastra nehnuteľností povolil, a to bez toho, aby sa zaoberal existenciou predkupného práva štátu, resp. z predloženého administratívneho spisu nevyplýva, že by túto skutočnosť skúmal.

5. Následne podala Okresná prokuratúra Nitra voči uvedenému rozhodnutiu o povolení vkladu do katastra nehnuteľností protest prokurátora pod č. Pd 259/15/4403-2 zo dňa 22. októbra 2015, poukazujúc na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 401/2015 zo dňa 08. júla 2015. Prvostupňový orgán verejnej správy protestu prokurátora vyhovel a rozhodnutím č. UP 75/2015-7 zo dňa 05. novembra 2015 svoje skoršie rozhodnutie o povolení vkladu do katastra nehnuteľností zrušil. O odvolaní žalobkyne voči rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy č. UP 75/2015-7 zo dňa 05. novembra 2015 rozhodol žalovaný ako odvolací orgán tak, že ho rozhodnutím č. UPo 39/2016-30/SI OU-NR-OOP5-2019/001536-30 k: UP 75/2015 (k V 55754/2015) zo dňa 27. júna 2019 zamietol a vyššie označené rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil ako vecne správne.

6. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že jeho úlohou bolo posúdiť zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. UPo 39/2016-30/SI OU-NR-OOP5-2019/001536-30 k: UP 75/2015 (k V XXXXX/XXXX) zo dňa 27. júna 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) ako rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora.

7. Vyslovil, že konanie o proteste prokurátora je osobitným konaním, v ktorom sa rozhoduje o tom, či rozhodnutím bol alebo nebol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Na konanie o proteste prokurátora v predmetnej veci sa vzťahoval zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení účinnom do 31. decembra 2015 (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) a taktiež i zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „Správny poriadok“). Krajský súd v predmetnej veci na základe žaloby podanej žalobkyňou posudzoval, či v konaní o proteste prokurátora zo dňa 22. októbra 2015 proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy pod č. V XXXX/XXXX zo dňa 04. augusta 2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností malo alebo nemalo byť tomuto protestu vyhovené, či pri vydávaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 27. júna 2019 bol dodržaný zákonný procesný postup, či toto rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, či orgán verejnej správy rešpektoval zákonné predpoklady na vyhovenie protestu prokurátora a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov. Nie je možné v tomto súdnom konaní preskúmať rozhodnutie pôvodné (teda rozhodnutie zo dňa 04. augusta 2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva), proti ktorému protest prokurátora smeroval.

8. S odkazom na prezentovaný skutkový stav krajský súd poukázal na § 31 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len „Katastrálny zákon“), z ktorého pre prvostupňový orgán verejnej správy vyplývali rozsiahle povinnosti pri rozhodovaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a to (okrem iného) prihliadať na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu, za ktoré možno považovať aj existenciu zákonného predkupného práva štátu podľa zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 175/1999 Z.z.“). Krajský súd mal za to, že prvostupňový orgán verejnej správy pochybil, pokiaľ sa napriek preukázanej vedomosti o existencii predkupného práva štátu k Pozemku s touto skutočnosťou nijakým spôsobom nevysporiadal a vyvodil

záver o dôvodnosti povolenia vkladu. Krajský súd potom konštatoval, že protest prokurátora bol podaný dôvodne a v záujme odstránenia tohto pochybenia.

9. Na konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, ktorý sa opiera o zásadu materiálnej pravdy. Jej uplatnenie predpokladá dôsledné zistenie podkladov pre rozhodnutie a je preto povinnosťou prvostupňového orgánu verejnej správy zistiť všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, pričom táto povinnosť trvá až do momentu vydania rozhodnutia. Na potvrdenie svojich záverov poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžr/103/2012 zo dňa 09. apríla 2013, v ktorom konštatoval, že orgán verejnej správy je pri rozhodovaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povinný prihliadať i na existenciu predkupného práva štátu a toto právo posudzovať (v kontexte s inými hľadiskami a kritériami) ako skutkovú a právnu skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na povolenie vkladu. Krajský súd bol toho názoru, že prvostupňový orgán verejnej správy preto nedostatočne skúmal skutkové a právne skutočnosti existujúce v čase jeho rozhodovania o povolení vkladu vlastníckeho práva, medzi ktoré patrí i existencia predkupného práva štátu a nevenoval dostatočnú pozornosť ani listinným dokladom, ktoré mu boli predložené, a z ktorých existencia predkupného práva štátu jednoznačne vyplývala. Existencia predkupného práva štátu vzniknutého na základe zákona č. 175/1999 Z.z. nie je samoučelná a orgán verejnej správy sa pri rozhodovaní o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nemôže správať tak, že toto právo neexistuje, resp. že neexistuje, pokiaľ nebolo zapísané do katastra nehnuteľností. Úlohou vyššie citovaného zákona je okrem iného upraviť zjednodušenie usporiadania vlastníckych vzťahov potrebných na prípravu stavieb, ktoré sú významnou investíciou a k tomuto zjednodušeniu vlastníckych vzťahov má podľa názoru súdu prispieť i existencia predkupného práva štátu, ktoré vzniká na základe zákona dňom schválenia návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii a zapisuje sa do katastra nehnuteľností, čím sa odlišuje napr. od predkupného práva spoluvlastníkov a jeho trvanie je obmedzené zákonom. Už len skutočnosť, že trvanie tohto predkupného práva je ohraničené zákonom stanovenou lehotou, je podľa názoru súdu dôvodom na to, aby sa správny orgán s existenciou predkupného práva štátu zaoberal (skúmal napr. trvanie tohto práva) a posudzoval ju ako skutkovú a právnu skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na povolenie vkladu vlastníckeho práva.

10. V inom rozsudku, vydanom dňa 15. mája 2012 pod sp.zn. 1Sžr/15/2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že prevod vlastníckeho práva v nehnuteľnosti má dve fázy. Zmluva, na základe ktorej má dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je platná podpisom jej účastníkmi (ak nie sú iné dôvody jej absolútnej neplatnosti), ale k nadobudnutiu vlastníckeho práva dochádza až vkladom do katastra nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že ani žalobkyňa uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 09. júla 2015 nenadobudla vlastnícke právo k Pozemku a prvostupňový orgán verejnej správy, ktorý konal o návrhu na vklad vlastníckeho práva mal s poukazom na § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona prihliadať na všetky skutočnosti, ktoré existovali v čase jeho rozhodovania a mohli by mať vplyv na povolenie vkladu, čo znamená, že vzhľadom na existenciu podkladov, ktoré mu boli doručené dňa 22. júla 2015 mal taktiež preveriť, či sa významná investícia bude nachádzať i na Pozemku, ktorý bol predmetom prevodu na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 09. júla 2015 a v kladnom prípade k tomuto pozemku vzniklo zo zákona predkupné právo štátu.

11. Podľa názoru krajského súdu bol protest prokurátora pod sp.zn. Pd 259/15/4403-2 zo dňa 22. októbra 2015 podaný dôvodne, pričom jedným z dôvodov jeho podania bolo aj konštatovanie, že prvostupňový orgán verejnej správy presne a úplne nezistil skutočný stav veci vo vzťahu k existencii predkupného práva štátu, pretože neprihliadol na túto právne významnú skutočnosť a v tomto smere nevykonal žiaden úkon. Prvostupňový orgán verejnej správy potom rovnako postupoval správne, keď na základe dôvodne podaného protestu prokurátora rozhodnutím zo dňa 05. novembra 2015 zrušil svoje skoršie rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva a správne postupoval i žalovaný, keď odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie o vyhovení protestu prokurátora potvrdil ako vecne správne.

12. S odkazom na skôr konštatovaný záver, že predmetom konania pred krajským súdom nemôže byť skúmanie zákonnosti pôvodného, protestom napadnutého rozhodnutia ako ani riešenie otázky platnosti Kúpnej zmluvy, vyhodnotil krajský súd námietky žalobkyne ako nedôvodné.

13. Za nedôvodnú označil aj námietku žalobkyne o porušení zásady rovnosti v právnych vzťahoch, keď ju nemožno odvodzovať iba od skutočnosti, že je oprávneným z predkupného práva štát a táto

skutočnosť ako taká mala byť príčinou bezprecedentného zásahu prokurátora. Protest prokurátora ani v tomto smere nevybočuje z rámca zákona.

14. Za rovnako nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku rozporu s § 3 a § 5 zákona č. 175/1999 Z.z., keďže žalobkyňa nešpecifikovala, v čom má tvrdený rozpor spočívať. Predkupné právo štátu k Pozemku vzniklo na základe vyššie citovaného ustanovenia, pričom tento zákon automaticky nespája jeho porušenie s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu a vymedzuje len okamih vzniku predkupného práva. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že prvostupňový orgán verejnej správy v odôvodnení svojho rozhodnutia spája porušenie predkupného práva s absolútnou neplatnosťou a žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré hovorí o dodatočnej nemožnosti plnenia, v dôsledku čoho je odôvodnenie logicky rozporné, arbitrárne a majúce za následok porušenie práva na súdnu ochranu. Toto tvrdenie žalobkyne však nezodpovedá skutočnosti, keďže ani jeden z orgánov verejnej správy sa otázkami platnosti, resp. neplatnosti Kúpnej zmluvy nezaoberali ani ju neposudzovali. Krajský súd dodal, že takéto posudzovanie je navyše v konaní o proteste prokurátora predčasné, z dôvodu zrušenia rozhodnutia o povolení vkladu do katastra nehnuteľností, čím sa katastrálne dostalo opätovne do štádia, kedy musí prvostupňový orgán verejnej správy opätovne rozhodnúť o návrhu zo dňa 09. júla 2015. Práve v tomto novom konaní bude priestor na preskúmanie Kúpnej zmluvy z hľadiska kritérií uvádzaných v § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona za súčasného prihladenia na existenciu skutkových a právnych skutočností, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu. Z uvedených dôvodov potom krajský súd v tomto súdnom konaní neposudzoval otázku platnosti, resp. neplatnosti Kúpnej zmluvy, keďže vysporiadanie sa s touto otázkou, resp. so zákonom stanovenými kritériami, z ktorých sa zmluva posudzuje, prioritne patrí do kompetencie orgánu verejnej správy, ktorý je povinný zmluvu preskúmať zo všetkých hľadísk, ktoré by mohli mať za následok jej prípadnú neplatnosť, a to v konaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, no nie v konaní o proteste prokurátora.

15. Krajský súd upriamil pozornosť na jednotnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa problematiky predkupného práva štátu (napr. sp.zn. 3Sžrk/5/2017 zo dňa 30. mája 2018, sp.zn. 4Sžrk/3/2018 zo dňa 03. júla 2018, sp.zn. 10Sžrk/6/2018 zo dňa 24. októbra 2018, sp.zn. 2Sžrk/18/2018 zo dňa 12. decembra 2018, sp.zn. 8Sžrk/8/2018 zo dňa 12. decembra 2018), ktorá predchádzala vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného. Zmienené rozsudky vychádzali z rozsudku vydaného v konaní pod sp.zn. 6Sžrk/3/2018 zo dňa 18. mája 2018 publikovaného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR č. 6/2018 pod č. 54/2018, z ktorého vyplýva, že „I. Zmluvná voľnosť vlastníkov pozemkov, ku ktorým sa viaže zákonné predkupné právo štátu (§ 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), je obmedzená priamo zo zákona, a teda vlastníci dotknutých pozemkov sú povinní v prípade ich zamýšľaného predaja tieto prednostne ponúknuť na kúpu štátu. II. Neprihladenie katastrálneho úradu v konaní o povolenie vkladu vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností na existenciu inštitútu zákonného predkupného práva štátu, ktoré obmedzuje zmluvnú voľnosť povinného subjektu, je v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a porušením zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, a to i vtedy, ak predkupné právo štátu vzniklo ex lege až po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom konania o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.“

16. S poukazom na uvedené zistenia vyplývajúce z predloženého administratívneho spisu a rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne obdobných veciach nemal pochybnosti o tom, že postup žalovaného ako aj prvostupňového orgánu verejnej správy pri rozhodovaní o proteste prokurátora zo dňa 22. októbra 2015 bol správny a súladný so zákonom. Žalovaný sa v dôvodoch svojho žalobou napadnutého rozhodnutia vysporiadal s existenciou predkupného práva štátu, na ktoré bolo potrebné prihliadať v katastrálnom konaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe Kúpnej zmluvy. V konaní správnych orgánov súd nezistil také pochybenia, a to ani procesné, z ktorých by bolo možné vyvodit' porušenie práv žalobkyne.

17. Záverom krajský súd dodal, že úlohou správneho súdu nie je zaisťovať účastníkom vždy po všetkých stránkach bezvadné správne rozhodnutia, ale ochrániť ich pred hmotnoprávnymi pochybeniami správnych orgánov a pred takými vadami správneho konania, ktoré by vo svojich dôsledkoch mohli mať vplyv na hmotnoprávne postavenie účastníkov. Taktiež zdôraznil, že administratívny orgán nemusí

dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov prípadu uvádzaných účastníkmi konania. Aj stručné, ale zároveň jasné odôvodnenie, ktoré dostatočne určito objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, ako sa správny orgán vysporiadal s právne relevantnými námietkami účastníka konania, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je naplnené právo účastníka na riadne odôvodnenie administratívneho rozhodnutia, ktoré je predpokladom aj formulácie žalobných námietok a je daný aj atribút preskúmateľnosti správneho rozhodnutia, ako predpoklad ďalšieho prieskumu administratívneho rozhodnutia v správnom súdnom konaní. Z tohto pohľadu vyhodnotil krajský súd rozhodnutie žalovaného za preskúmateľné, nakoľko v ňom žalovaný vyhodnotil skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené a ustálil ich právny význam. Uviedol, z akých dôkazov vychádzal, ako ich zhodnotil, ako sa vyrovnal s námietkami žalobkyne vo vzťahu k skutkovým okolnostiam i právnomu posúdeniu veci.

II.

18. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

19. Namietala, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), a tiež, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

20. V úvode kasačnej sťažnosti namietala nepreskúmateľnosť rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, keď krajský súd iba popísal skutkový stav prípadu, odcitoval ustanovenia právnych predpisov a následne konštatoval, že z uvedených ustanovení vyplýva záver o dôvodnosti protestu. Mala za to, že z neho zrozumiteľne a presvedčivo nevyplýva, prečo krajský súd aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a prečo konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu vykladal práve týmto spôsobom. Taktiež neuviedol, aký je obsah predkupného práva, a aké sú prípadné následky spojené s jeho porušením. Zo strany krajského súdu nedošlo k subsumovaniu skutkového stavu pod relevantné právne normy, keď okrem zákona č. 175/1999 Z.z. nevenoval pozornosť žiadnym hmotnoprávnym predpisom vzťahujúcim sa na posudzovanú vec.

21. Nestotožnila sa ani so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenými v obdobných právnych veciach (sp.zn. 3Sžrk/5/2017 zo dňa 30. mája 2018, sp.zn. 4Sžrk/3/2018 zo dňa 03. júla 2018, sp.zn. 10Sžrk/6/2018 zo dňa 24. októbra 2018, sp.zn. 2Sžrk/18/2018 zo dňa 12. decembra 2018 a sp.zn. 8Sžrk/8/2018 zo dňa 12. decembra 2018), podľa ktorých je na predkupné právo nutné prihliadať ako na skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu. Vo vymedzených rozhodnutiach, podobne ako v tom predmetnom, správny súd podľa žalobkyne nevysvetlil, prečo by malo byť predkupné právo štátu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z. skutočnosťou, na ktorú je katastrálny orgán v zmysle § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona povinný pri povoľovaní vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností prihliadať. Krajský súd navyše k pojmu „skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu“ neposkytol výklad, ktorý by dal jasný právny záver ohľadom obsahu (vecného) predkupného práva štátu, jeho prípadného vplyvu na platnosť zmluvy, resp. či vôbec pripadá do úvahy na predkupné právo prihliadať ako na skutočnosť majúcu vplyv na povolenie vkladu.

22. Ďalej namietala, že posudzovanie dôvodnosti protestu prokurátora sa nemôže zakladať iba na posúdení formálneho procesu, ale predovšetkým tých skutočností, či bol protest podaný v súlade nielen s procesným, ale i hmotným právom, a teda, či bol protest zákonný a malo mu byť vyhovené. Týmito skutočnosťami sa súd vôbec nezaoberal.

23. Kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, t.j. nesprávne právne posúdenie povinnosti orgánu verejnej správy zaoberať sa predkupným právom, badala žalobkyňa v záveroch krajského súdu, podľa ktorých je orgán verejnej správy povinný pri rozhodovaní o návrhu na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vychádzať zo stavu v čase svojho rozhodovania, kedy malo predkupné právo existovať. Žalobkyňa zotrvala na argumentácii, že v čase podpisu zmluvy nebolo predkupné právo štátu do katastra nehnuteľností zapísané, a aj keby tomu tak bolo, nebol dôvod, aby naň orgán verejnej správy prihliadal, keďže jeho porušenie nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu ani dodatočnú nemožnosť plnenia. V záujme zachovania princípu právnej istoty, je potrebné platnosť právneho úkonu

posudzovať podľa okolností, ktoré existovali v čase jeho urobenia a teda aj podľa právnej úpravy účinnej v čase jeho vzniku. Iný záver podľa jej tvrdení nevyplýva ani z § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona, ktorý nemožno interpretovať tak, že orgán verejnej správy je povinný posudzovať platnosť právneho úkonu podľa práva platného v čase rozhodovania o návrhu na vklad. Protest prokurátora je preto v časti, kde vyslovil opak, a teda, že orgán verejnej správy bol povinný skúmať, či došlo k uplatneniu predkupného práva zjavne nedôvodný.

24. Za nesprávne označila aj závery krajského súdu o následkoch spojených s predkupným právom štátu. Krajský súd mal za to, že riešenie tejto otázky je v predmetnom konaní predčasné, na čo však žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v obdobných veciach (sp.zn. 10Sžrk/7/2018 zo dňa 21. novembra 2018 a sp.zn. 10Sžrk/17/2018 zo dňa 30. apríla 2019), ktoré sa zmienenou otázkou zaoberali. Žalobkyňa mala naopak za to, že vyriešenie otázky predkupného práva je pre správny súd tou základnou otázkou, ktorú má v prejednávacom prípade riešiť. Navyše, aj keby došlo k porušeniu predkupného práva, toto nemá vplyv na platnosť Kúpnej zmluvy, ani nespôsobuje dodatočnú nemožnosť plnenia, z čoho vyplýva záver, že v posudzovanom prípade nemal orgán verejnej správy prihliadať na predkupné právo vo vzťahu k § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona.

25. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. UPo 39/2016-30/SI OU-NR-OOP5-2019/001536-30 k: UP 75/2015 (k V XXXXX/XXXX) zo dňa 27. júna 2019, ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy č. UP 75/2015-7 zo dňa 05. novembra 2015 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobkyňa zároveň žiadala priznať právo na náhradu trov konania.

III.

26. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 11. októbra 2021, v ktorom uviedol, že túto považuje za nedôvodnú a navrhol ju zamietnuť.

27. K namietanému dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP uviedol, že žalobkyňa neosvedčila, v čom mal nesprávny procesný postup súdu spočívať, pričom prostý nesúhlas s odôvodnením rozhodnutia nemožno subsumovať pod vymedzený sťažnostný dôvod. Mal za to, že žalobkyne bolo v konaní umožnené uskutočňovať všetky procesné práva a krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne a zrozumiteľne vysporiadal so žalobnými dôvodmi a námietkami žalobkyne, poukazujúc pritom na rozsudky kasačného súdu v obdobných veciach.

28. Za rovnako nedôvodný považoval žalovaný aj sťažnostný bod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keď mal za to, že v odvolaní proti rozhodnutiu o proteste prokurátora nie je možné napadnúť rozhodnutie vydané v správnom konaní o základnej veci. S poukazom na právoplatné rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžrk/3/2018 zo dňa 18. mája 2018, sp.zn. 3Sžrk/5/2017 zo dňa 30. mája 2018 a sp.zn. 10Sžrk/8/2017 zo dňa 19. júna 2018 sa odvolanie pripúšťa iba v otázke, či sa protestu prokurátora malo, alebo nemalo vyhovieť. V mnohých obdobných konaniach pritom zhodne vyslovil krajský súd dôvodnosť podaných protestov prokurátora a nevzhladol nijaký dôvod, pre ktorý by nemalo byť protestu prokurátora vyhovieť a nepochybili tým pádom ani orgány verejnej správy konajúce o ňom.

29. Nestotožnil sa ani s tvrdeniami žalobkyne, podľa ktorých mal krajský súd len popísať skutkový stav, odcitovať ustanovenia právnych predpisov a následne konštatovať, že z nich vyplýva záver o dôvodnosti podaného protestu, a to z dôvodu, že v bode 48 napadnutého rozsudku krajský súd poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúce sa skutkovo a právne obdobných vecí, ktoré predchádzali predmetnému konaniu, pričom v nich zaujal jednotný právny názor k problematike predkupného práva, vychádzajúci z rozsudku, vydaného v konaní sp.zn. 6Sžrk/3/2018 zo dňa 18. mája 2018, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. 54/2018. Mal za to, že žalobkyňa sa právne irelevantnou argumentáciou, ktorá nie je spôsobilá vyvrátiť nastolené právne závery, domáhala odklonu od ustálenej rozhodovacej činnosti.

30. Ku kasačnej sťažnosti sa podaním zo dňa 19. októbra 2021 vyjadrila aj Krajská prokuratúra Nitra, pričom tak ako žalovaný, považovala kasačnú sťažnosť za nedôvodnú.

31. K namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku uviedla, že ten je jasný, určitý, zrozumiteľný a riadne odôvodnený.

32. K vade nesprávneho právneho posúdenia mala za potrebné uviesť, že v právne totožných veciach ako je tá predmetná, týkajúcich sa investície Jaguar Land Rover, bolo vydaných desiatky právoplatných rozhodnutí krajských súdov a rovnako tak kasačného súdu vyvracajúcich argumentáciu žalobkyne, pričom v prvom rade upriamila pozornosť na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. 54/2018, ktoré preukazuje dôvodnosť podaného protestu prokurátora.

33. S ohľadom na uvedené zhrnula, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutí o proteste prokurátora a ani napadnutého rozsudku krajského súdu o zamietnutí žaloby.

IV.

34. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

35. Kasačný súd po preštudovaní administratívneho ako aj súdneho spisu zistil skutkový stav, ktorý nebude osobitne rekapitulovať z dôvodu jeho vyčerpávajúceho opisu krajským súdom v bodoch 1 až 8 napadnutého rozsudku. Napokon, zistenie skutkového stavu zo strany orgánov verejnej správy v prejednávanej veci nebolo sporné.

36. Žalobkyňa v podanej kasačnej sťažnosti vymedzila tri okruhy námietok. V prvom rade má v odôvodnení napadnutého rozsudku absentovať posúdenie obsahu predkupného práva štátu, ako aj jeho následkov. V druhom rade namietala, že existencia predkupného práva štátu nie je takou skutočnosťou, na ktorú by mal kataster nehnuteľností pri zápise vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností prihliadať. V neposlednom rade mala za to, že krajský súd nesprávne vyhodnotil následky spájané s predkupným právom štátu.

37. Kasačný súd konštatuje, že nevhliadol žiaden z dôvodov prezentovaných žalobkyňou za dôvodný, v dôsledku čoho by mal pristúpiť k zrušeniu kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku. Odôvodnenie krajského súdu poskytuje vyčerpávajúce závery, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem a odkazom na jednotnú a ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu, ktoré vytvárajú právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Kasačný súd sa s prezentovaným právnym názorom krajského súdu plne stotožňuje, považujúc ho za vecne správny a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

38. Žalobkyňa vymedzila, že nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku badá v absencii právnych úvah, prečo krajský súd aplikoval citované zákonné ustanovenia a prečo ich vykladal tam uvedeným spôsobom. Konkretizovala, že najmä neuviedol, aký je obsah predkupného práva a aké sú jeho prípadné následky. S týmito závermi žalobkyne sa však kasačný súd nestotožňuje a má naopak za to, že krajský súd rozsudok náležite odôvodnil, a to s ohľadom na povahu preskúmaného rozhodnutia, ktorým je rozhodnutie vydané v konaní o proteste prokurátora.

39. Opätovne tak, ako bola žalobkyňa v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy, ako aj rozsudku krajského súdu už niekoľkokrát oboznámená, aj kasačný súd zdôrazňuje, že žalobkyňa napadá rozhodnutie vydané v konaní o proteste prokurátora, čo má za následok striktné vymedzený rozsah jeho prieskumu zo strany tak krajského, ako aj kasačného súdu.

40. Ku povahe inštitútu protestu prokurátora sa pritom konštantne stavia aj súdna prax vyjadrená napríklad v rozsudkoch citovaných tak krajským súdom v napadnutom rozsudku, no paradoxne zmienených aj samotnou žalobkyňou v podanej kasačnej sťažnosti (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžrk/5/2017 zo dňa 30. mája 2018, sp.zn. 4Sžrk/3/2018 zo dňa 03. júla 2018 a ďalšie), pričom argumenty, že sa s takými rozhodnutiami nestotožňuje z dôvodu ich arbitrárnosti, sú bezpredmetné. Súladný výklad sledujúci nastolenú prax podal aj krajský súd v bode 37 napadnutého rozsudku.

41. Kasačný súd upriamuje osobitne pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžrk/4/2018 zo dňa 18. septembra 2018 v obdobnej právnej veci, napadnutý sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ktorý ju uznesením sp.zn. I. ÚS 26/2019-12 zo dňa 16. januára 2019 odmietol ako neopodstatnenú, konštatujúc, že nosné argumenty žalobkyne (ktoré sú totožné s nosnými argumentami žalobkyne uplatnenými v prejednávanej veci) sú nedôvodné. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozsudku konštatoval, že protest prokurátora je právnym prostriedkom, ktorým vykonáva prokurátor dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej správy. Podaním protestu prokurátora vzniká právny vzťah medzi správnym orgánom a prokurátorom. Jeho základným obsahom je právo prokurátora žiadať vybavenie protestu a povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o proteste prokurátora. Od podania protestu až do vydania rozhodnutia o proteste nevzniká právny vzťah medzi účastníkmi konania a konajúcim správnym orgánom, ani medzi účastníkmi konania a prokurátorom, keď podanie protestu nie je závislé na vôli účastníka konania, a to ani vtedy, ak naň dal podnet. Ak správny orgán, ktorý rozhodnutie vydal, protestu prokurátora vyhovie, ide o špeciálny prípad autoremedúry, nevyžadujúci súhlas účastníkov konania. Účastník konania má zákonné právo podať proti rozhodnutiu o proteste prokurátora riadny opravný prostriedok, v ktorom ale nie je možné napadnúť rozhodnutie vydané v správnom konaní o základnej veci. Odvolanie sa pripúšťa len v otázke, či sa protestu prokurátora malo alebo nemalo vyhovieť. To v zásade platí aj pre súdne preskúmovacie konanie, pričom súd skúma najmä to, či protest prokurátora bol podaný oprávneným subjektom, či bol podaný v zákonom stanovenej lehote a či dôvody v ňom uvedené nevybočujú z rámca zákona. Tým je vymedzená úloha správneho súdu v preskúmovacom konaní, v rámci ktorého nie je oprávnený riešiť otázku zákonnosti rozhodnutia napadnutého protestom prokurátora z hľadiska jeho obsahu.

42. Inštitút protestu prokurátora ako osobitný prostriedok slúži predovšetkým na nápravu nezákonných rozhodnutí, teda na odstraňovanie nesúladu medzi ustanoveniami zákona a určitým rozhodnutím. V konaní o proteste prokurátora sa nerozhoduje o právach, zákonom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb, právnických osôb a štátu, ale len o tom, či všeobecne záväzným právnym predpisom, opatrením alebo rozhodnutím orgánu verejnej správy bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis. Keďže predmetom odvolania je rozhodnutie o proteste prokurátora, v odvolaní nie je možné napadnúť rozhodnutie vydané v správnom konaní o základnej veci. Odvolanie sa teda pripúšťa len v otázke, či sa protestu prokurátora malo alebo nemalo vyhovieť. To v zásade platí aj pre súdne preskúmovacie konanie, pričom súd skúma najmä to, či protest prokurátora bol podaný oprávneným subjektom, či bol podaný v zákonom stanovenej lehote, a či dôvody v ňom uvedené nevybočujú z rámca zákona.

43. V konaní nebolo sporné, že prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra, ako subjekt oprávnený na podanie protestu prokurátora podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z.z. podal dňa 22. októbra 2015, teda v zákonom stanovenej lehote troch rokov odo dňa jeho vydania podľa § 27 ods. 1 písm. e/ zákona č. 153/2001 Z.z., protest č. Pd 259/15/4403-2 zo dňa 22. októbra 2015 proti rozhodnutiu Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor, č. V XXXX/XX zo dňa 04. augusta 2015. V ďalšom konaní teda zostala spornou iba otázka, či dôvody uvedené v proteste prokurátora nevybočujú z rámca zákona, teda, či sa protestu prokurátora malo alebo nemalo vyhovieť. Úvahy žalobkyne o potrebe zaujatia jasného právneho záveru ohľadne obsahu predkupného práva, jeho prípadného vplyvu na platnosť Kúpnej zmluvy sa javia ako nad rámec uvedeného.

44. Kľúčovým dôvodom, pre ktorý prvostupňový orgán verejnej správy pristúpil k zrušeniu svojho skoršieho rozhodnutia, a ktorý mu bol rovnako vyčítaný zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra v podanom proteste prokurátora, bolo, napriek jeho vedomosti, nerešpektovanie existencie uznesenia č. 401 zo dňa 08. júla 2015, ktorým vláda Slovenskej republiky schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii na realizáciu stavby „Vybudovanie strategického parku“, čím podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z. vzniklo na Pozemok zo zákona predkupné právo štátu, na ktoré mal podľa § 31 od. 1 Katastrálneho zákona prihladať.

45. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je

povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

46. Účelom konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností je kontrola dodržania zákonných podmienok pri nakladaní s nehnuteľnosťami. Zjednodušene možno povedať, že okresný úrad má vo vkladovom konaní skúmať platnosť zmluvy, zmluvnú voľnosť a oprávnenie prevodcu nakladať s nehnuteľnosťou. Nakoľko je okresný úrad povinný zistiť presne a úplne skutkový stav veci, prihliada aj na iné skutkové a právne skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na povolenie vkladu.

47. Okresný úrad posudzuje uvedené skutočnosti ku dňu vydania rozhodnutia o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že okresný úrad skúma, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré by bránili vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

48. Žalobkyňa vyčítala krajskému súdu, že nesprávne posúdil dôležité skutočnosti vo vzťahu k ich časovej súvislosti, keď uzavretie Kúpnej zmluvy predchádzalo zápisu predkupného práva do katastra nehnuteľností. Rozporovala preto závery o povinnosti správneho orgánu zaoberať sa predkupným právom štátu, ak v čase podpisu Kúpnej zmluvy nebolo právo zapísané v katastri, a teda nemôže ovplyvniť platnosť tejto zmluvy ani prípadnú dodatočnú nemožnosť plnenia. Nastolenú otázku pritom vyriešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 18. mája 2018, sp.zn. 6Sžrk/3/2018, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. 54/2018, ktorý musí byť žalobkyni známy z dôvodu, že naň opakovane poukazoval krajský súd, ako aj žalovaný spolu s prokurátorom krajskej prokuratúry. Najvyšší súd Slovenskej republiky ustálil, že neprihliadnutie katastrálneho úradu v konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností na existenciu inštitútu zákonného predkupného práva štátu, ktoré obmedzuje zmluvnú voľnosť povinného subjektu, je v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z.z. a porušením § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona, a to i vtedy, ak predkupné právo štátu vzniklo ex lege až po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom konania o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

49. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že dôvody uvádzané v proteste prokurátora v tomto prípade nevybočujú z rámca zákona, a preto nepochybil žalovaný ani prvostupňový orgán verejnej správy, ak mali za to, že protest prokurátora bol dôvodný a v dôsledku toho mu vyhovelí.

50. Ďalšie námietky žalobkyne smerujúce voči pôvodnému rozhodnutiu vo veci vkladového konania (aj keď sa žalobkyňa domnieva, že sú kľúčové aj v prejednávanej veci) nie je správny súd oprávnený riešiť, a to z dôvodu možného prejudikovania právneho posúdenia, ktoré však prináleží len orgánu verejnej správy, prípadne následne príslušnému správne súdu konajúcemu už o novom rozhodnutí. Ak by aj správny súd pristúpil k posudzovaniu námietok viažucich sa na pôvodné rozhodnutie v záujme čo najkomplexnejšieho odôvodnenia svojich právnych záverov (ako aj z dôvodu, že na ich relevancii opakovane trvá samotná žalobkyňa) k námietkam môže podať výklad iba rámcovo. Nič to však nemení na záveroch, že pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia vydaného v konaní o proteste prokurátora je riešenie tejto otázky irelevantné, ba čo viac nadbytočné a predčasné. Krajský súd preto postupoval správne, keď nešiel do podstaty veci a konštatoval, že akékoľvek posudzovanie následkov spojených s predkupným právom štátu (či spôsobuje jej absolútnu neplatnosť alebo dodatočnú nemožnosť plnenia, prípadne vyvoláva iné následky) a jeho dopadov na Kúpnu zmluvu nie je predmetom posúdenia prebiehajúceho konania. V dôsledku toho žalobkyňa márne namieťa, že práve odôvodnenie týkajúce sa obsahu a následkov spojených s porušením predkupného práva v napadnutom rozsudku absentuje.

51. Vo svetle prezentovaných záverov sa vyriešenie nastolenej otázky následkov predkupného práva štátu javí už len ako hypotetické a nespôsobilé zvrátiť prijaté závery. Žalobkyňa však zavádza vo svojich tvrdeniach, keď na jednej strane vyčíta orgánom verejnej správy ako aj krajskému súdu absenciu posúdenia následkov predkupného práva a v zapätí s odkazom na rozsudok vydaný v inom konaní (aj keď v obdobnej veci) si otvára dvere na kritiku nesprávnych záverov (vyslovených v inom konaní) o absolútnej neplatnosti Kúpnej zmluvy alebo dodatočnej nemožnosti plnenia. Argumentácia žalobkyne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci sp.zn.

10Sžrk/7/2018 zo dňa 21. novembra 2018, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal aj otázkou následkov predkupného práva štátu, je s ohľadom na prezentované skutočnosti irelevantná. Posúdenie tejto otázky totiž netvorilo kľúčovú líniu odôvodnenia rozsudku a najvyšší súd sa k nej vyjadril iba okrajovo. Navyše, absenciu posúdenia následkov predkupného práva krajskému súdu v nijakom smere nevyčítal, ani jeho rozsudok nezrušil z uvedeného dôvodu, práve naopak, kasačnú sťažnosť žalobkyne zamietol ako nedôvodnú. V zmienenom rozhodnutí najvyšší súd v podstatnej argumentačnej línii naopak vychádzal zo záverov vyslovených v rozsudku sp.zn. 6Sžrk/3/2018 zo dňa 18. mája 2018 publikovanom v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktorý je pre posúdenie predmetnej veci východiskový.

52. Záverom kasačný súd dodáva, že vo svetle prezentovaných skutočností a s dôrazom na to, že sa nejedná o prvé rozhodnutie v obdobnej veci, pričom žalobkyňa je dobre známa konštantná rozhodovacia prax, či už krajských súdov, tak aj súdu kasačného (nevynímajúc zmienené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 26/2019-12 zo dňa 16. januára 2019, v ktorom žalobkyňu zastupoval totožný právny zástupca ako v prejednávanej veci) ohľadom výkladu a posúdenia predkupného práva štátu v súvislosti s § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona, sú jej nosné argumenty navodzujúce dojem arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nanajvýš prekvapivé. Iba z dôvodu, že sa jej úvahy o správnosti postupu a zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy nezhodujú s právnym názorom vysloveným krajským súdom neznamena, že by bolo pre údajné špecifické skutkové okolnosti (ktoré sa však vyskytovali aj v žalobkyňou namietaných obdobných konaniach a správne súdy ich opakovane označili za irelevantné) potrebné pristúpiť k prehodnoteniu týchto záverov, prípadne k odklonu od konštantnej praxe, ktorá bola finálne zjednotená uverejnením stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 6/2018 pod č. 54/2018. Ak sa konanie pred súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama o sebe nie je právnym základom pre namietanie porušenia základného práva (II. ÚS 54/02).

53. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobkyňa, ktorá v kasačnom konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP). Ďalším účastníkom kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko im v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by im trovy kasačného konania vznikli.

54. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.